

Comentariul poeziei Scrisoarea I scrisa de Mihai Eminescu- a sasea parte

Conceptia despre geniu a lui Eminescu este influentata de filosofia schopenhaueriana: Pentru Eminescu, ca si pentru Schopenhauer, geniul este neferici si neinteles de contemporani. Neintelegerea din timpul vietii se continua si in posteritate: "Poate vreun pedant cu ochii cei verzui, peste un veac/ Peste tomuri bracuite asezat si el, un brac/ Aticismul limbii tale o sa-l puna in cantari/ Colbul ridicat din carte-ti l-o sufla din ochelari/ Si te-o strange-n doua siruri, asezandu-te la coada/ in vro nota prizarita sub o pagina neroada".

Moartea anuleaza orice efort uman: "Poti zidi o lume-ntreaga poti s-o sfarami... orice-ai spune/ Peste toate o lopata de tarana se depune". Din perspectiva cutremuratoare a mortii, orice efort este zadarnic. Destinul cuceritorului, ca si al omului de geniu, se izbeste de aceeasi priveliste sumbra si descurajanta "Mana care-au dorit sceptra universului si ganduri/ Ce-au cuprins tot universul incap bine-n patru scanduri...". Egoismul si vanitatea sunt formele prin care se manifesta in pri mul rand, "vointa oarba de a trai". Necroloagele sunt prilejuri de prearnarire de sine: "Iar deasupra tuturor va vorbi vreun mititel/ Nu slavindu-te pe tine.. lustruindu-se pe el". Posteritatea nu este dispusa sa-si accepte meritele, din acelasi motiv al vanitatii, care-i incearca si pe eventualii biografi: "Ba sa vezi... posteritatea este inca si mai dreapta Neputand sa te ajunga crezi c-or vrea sa te admire?/ Ei vor aplauda desigur biografia subtire/ Care s-o incerca s-arate ca n-ai fost vrut lucru mare/ C-ai fost om cum sunt si dansii... Magulit e fiecare/ ca n-ai fost mai mult ca dansul". Posteritatea va fi interesata mai mult de laturile intunecoase ale biografiei omului superior, de aspectele negative si de un senzational ieftin, ale existentei sale: "dar afara de acestea, vor cata vietii tale/ sa-i gaseasca pete multe, rautati si mici scandale". Oamenii comuni sunt mai atenti la ceea ce le este apropiat si accesibil, la maruntele si inerentele slabiciuni umane, decat la avntul si pasiunea cunoasterii, ce caracterizeaza spiritele superioare: "Astea poate te apropie de dansii... Nu lumina/ Ce in lume-a revarsat-o, ci pacatele si vina/ Oboseala, slabiciunea, toate relele ce sunt/intr-un mod fatal legate de o mana de pamant/ Toate micile mizerii unui suflet chinuit/ Mult mai mult ii vor atrage decat tot ce ai gandit".

Eminescu contureaza astfel, prin conditia geniului in societate, drama omului superior. Daca Schopenhauer avea, in principiu, dreptate, cand afirma ca omul de geniu nu este inteles, de regula de contemporani, deoarece depaseste orizontul de gandire al acestora, tot la fel de adevarat ramane, insa faptul ca el este, pana la urma recunoscut de posteritate. O dovada o constituie chiar existenta lui Eminescu insusi.

Poemul se incheie cu evocarea cadrului initial, romantic, dominat de vraja luminii selenare.